NN 60/2021 (31.5.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-294/20-10 od 25. ožujka 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članova vijeća te višeg sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Z., koji zastupa direktorica M. M., dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine B., B., P. B., zastupane po J.-S. B., odvjetniku iz Z., na sjednici održanoj 25. ožujka 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-03/17-11/45, urbroj: 376-05-3-20-15 od 24. srpnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Općini B., nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn (tri tisuće sto dvadeset i pet kn) u roku od 30 dana od dana dostave ove presude.

IV. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

U točki I. izreke osporenog dopunskog rješenja tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Općine B. prema evidenciji Općinskog suda u Novom Zagrebu, Zemljišnoknjižnog odjela Zaprešić dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama Hrvatski Telekom (dalje: HT) ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI br: 28/17 (dalje: Elaborat), a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio tog rješenja.

U točki II. izreke rješenja se utvrđuje da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Općine B. (nerazvrstane ceste navedene u Odluci općinskog vijeća o nerazvrstanim cestama (klasa: 021-01/13-01/16, urbroj: 238/01-02-13-01 od 17. travnja 2013.), Registru imovine Općine Bistra – evidencija komunalne infrastrukture, Popisa nerazvrstanih cesta, ulica, Potvrdi Općine Bistra, Jedinstvenog upravnog odjela (klasa: 034-04/20-01/67, urbroj: 238/02-04/01-20-01 od 21. svibnja 2020.) koje su sastavni dio tog rješenja, a na kojima HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

U točki III. izreke rješenja se utvrđuje da HT kao infrastrukturi operator ima pravo puta na nekretninama navedenim u Potvrdi Općine Bistra, Jedinstvenog upravnog odjela (klasa: 034-04/20-01/23, urbroj: 238/02-04/06-20-01 od 13. ožujka 2020.), koja je sastavni dio tog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu EKI prema podacima u Elaboratu, koje nekretnine su u vlasništvu Općine B. i na kojima HT ima EKI i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

U točki IV. izreke rješenja se navodi da količinu i vrstu EKI iz tog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu.

U točki V. izreke rješenja se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima iz Elaborata o pravu puta i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Zaprešić i Odjela za katastar nekretnina Zaprešić, dostupnoj na Zajedničkom

informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima Pravilnikom o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine« 152/11., 151/14. i 95/17.).

U točki VI. izreke rješenja se utvrđuje da Općina B. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz tog rješenja od 16. ožujka 2018., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine B. ukoliko je ista nastupila nakon 16. ožujka 2018., prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Zaprešić dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

U točki VII. izreke rješenja se tužitelj obvezuje u roku od osam dana od primitka rješenja obračunati godišnju naknadu za pravo puta na temelju parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima dostaviti tuženiku i Općini B.

U točki VIII. izreke rješenja se tužitelj obvezuje u roku od deset dana od primitka rješenja platiti Općini B. naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu, drugu i treću godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

U točki IX. izreke rješenja se obvezuje Općina B. omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretnina iz toga rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj je ovom Sudu podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga u članku 66. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS), odnosno zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu te zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

U tužbi tužitelj, prije svega, ističe da tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja u konkretnom slučaju, jer je riječ o novom postupku koji se pred tuženikom vodio na temelju novog zahtjeva Općine B. od 26. svibnja 2020. Stoga zaključuje da je tuženik mogao utvrditi obvezu tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva.

Nastavno u tužbi tužitelj navodi kronologiju događaja te iscrpno obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je tuženik donio nezakonito rješenje.

Ističe da je tuženik prethodno donio odluku o prvobitno podnesenom zahtjevu Općine B., odnosno rješenje od 30. ožujka 2018. kojim je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Općine B., a na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 28/17, zbog čega Općina B. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta od dana 23. siječnja 2017.

Tužitelj dalje zaključuje da je donošenjem tuženikovog rješenja od 30. ožujka 2018. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Općine B., kao stranaka u postupku pokrenutom po zahtjevu Općine B. od 26. svibnja 2020., a da bi se donijelo dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješeno o svim pitanjima koja su bila predmet postupka. Pri tome se poziva na primjenu odredbe članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravom postupku (»Narodne novine«, 47/09. – dalje: ZUP).

Dalje navodi da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (dalje: Pravilnik) podnositelj zahtjeva dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu.

Dodaje da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja su bila predmet upravnog postupka u kojem je donio rješenje od 30. ožujka 2018., odnosno da je tuženik rješenjem odlučio o pravima i obvezama tužitelja i Općine B. tek nakon podnošenja novog zahtjeva, odnosno nakon što je Općina B. dostavila dokaze o vlasništvu nekretnina, a što znači da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina nije bio dostavljen u tijeku ranije provedenog upravnog postupka. Stoga da te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak.

Dodaje i da tuženik nije dao valjane razloge zbog čega je zahtjev Općine B. od 26. svibnja 2020. smatrao zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom, zaključujući da je donošenjem osporenog rješenja postupio protivno odredbama ZUP-a i Pravilnika, jer je Općini B. neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojem ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Pri tome se tužitelj poziva na primjenu članka 40. stavka 20. ZUP-a i na članak 5. stavak 4. Pravilnika, koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja.

Tužitelj u tužbi dodaje da je tuženik u konkretnom slučaju, postupajući u skladu s mjerodavnim propisom, kao dan početka naplate naknade za pravo puta bio dužan utvrditi dan podnošenja novog zahtjeva, odnosno 26. svibnja 2020., a ne dan 23. siječnja 2017., tj. dan podnošenja zahtjeva o kojem je odlučio ranijim rješenjem.

Zaključno, tužitelj ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja, a u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog prvobitnog upravnog